

ป๊อปปี้

Past
Perfect

อันอาน ยังหวานอยู่

เก็บสิ่งที่ดี ๆ เอาไว้ในใจ หรือ จะทำให้ใจมีแต่สิ่งที่ดีตลอดกาล
วันวาน...ที่ยังหวาน คือ ความสุขตลอดไป

PomThePanda

Past Perfect วันวานยังหวานอยู่

PomThePanda

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

PomThePanda

Past Perfect วันวานยังหวานอยู่-- กรุงเทพฯ : ประชาสัมพันธ์, 2555.

208 หน้า

1. จิตวิทยาประยุกต์. I. ชื่อเรื่อง.

158

ISBN : 978-616-7572-49-9

จัดพิมพ์โดย

ประชาสัมพันธ์ สำนักพิมพ์

บริษัท เพชรประกาย จำกัด

8 อาคารเพชรประกาย ถนนรามอินทรา

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2917 9955 # 204 โทรสาร 0 2917 9572

พิมพ์ที่

บริษัท คอนเซ็ปท์พรีนซ์ จำกัด

42 ซอยจันทน์ 43 แยก 3 ถนนจันทน์

แขวงทุ่งวัดดอน เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0 2423 9999 โทรสาร 0 2449 9561-3

Homepage : <http://www.naiin.com>

ราคา 180 บาท

1.

คุณ: ในความฝัน
กับ ผลการ เรียน
ในความเป็นจริง

ฉันอยากเอ็นท์เข้าคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

นี่คือความใฝ่ฝันแรกตั้งแต่ฉันเริ่มรู้จักคำว่า **อาชีพในอนาคต**

ไม่รู้ว่าจะอะไรทำให้ฉันหลงใหลในด้านการออกแบบจนทำให้อยากเรียนสถาปัตย์ขึ้นมาเรื่อยๆ

เท่าที่จำความได้

รู้ตัวว่าชอบวาดรูป ชอบดูหนังสื่อบ้าน ดูห้องสวยๆ ตึกงามๆ ดูแล้วรู้สึกผ่อนคลายสบายตา

อีกอย่างหนึ่ง

เวลาที่เห็นพี่ๆ นักศึกษาสถาปัตย์เดินแบบกระดาน
วาดรูป แบบโมเดลแบบบ้าน ผ่านตาเข้ามาให้เห็น แล้วรู้สึกว่
เท่จริงๆ

นั่นคือ สิ่งที่ฉันคิดฝันเอาไว้ค่ะ:

แต่สิ่งที่ทำให้ฉันต้องล้มต่าตื่นมาพบกับความจริง
ในชีวิตนั้นก็คือ

ผลการเรียน....

เพราะการที่จะเรียนสถาปัตย์ได้นั้น เงื่อนไขแรกเลยคุณ
ต้องเรียนสายวิทย์หรือไมก็ศิลป์คำนวณ หรืออะไรก็ตามที่ต้อง
มีการใช้เลขและวิทยาศาสตร์เป็นวิชาหลักในการสอบเข้า

และแน่นอนค่ะว่า เด็กเรียนไม่เก่งอย่างฉัน ค่ะแนน
อยู่ห่างไกลสายวิทย์เป็นอย่างมาก....

ย้อนกลับไปเมื่อช่วงวัยรุ่นตอนต้น (ซึ่งผ่านมานานมากแล้วพอควร) ฉันจัดได้ว่าเป็นเด็กที่เรียนไม่เอาไหนเลยล่ะ

ตอนช่วงที่ยังศึกษาอยู่ในระดับที่มีอักษรย่อว่า ป. นำหน้า ฉันก็จัดได้ว่าเป็นเด็กเรียนใช้ได้คนหนึ่ง มีเกรด 3 เกรด 4 มาประดับบารมีสมุดพกอยู่เสมอ

แต่พอเริ่มย่างกรายเข้าสู่มัธยมบ๊ีบ เกรดของฉันก็เริ่มดิ่งลงๆ อย่างน่าตกใจ

จากการวิเคราะห์ตัวเองในตอนนั้น
โดยการมองย้อนไปในตอนนี้
เหตุผลเดียวเลยล่ะ
ที่ทำให้ฉันเกรดไม่สนใจเรียน นั่นก็คือ

“ ตึก เพื่อน ”

เรื่องเรียนเป็นรอง เรื่องเพื่อนเป็นหลัก ห่างจากตลก
พักเป็นต้องเมาท์ สารพัดกิจกรรมต่างๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการ
เรียนทั้งหลาย **ฉันสนใจมาเป็นทีหนึ่ง**

ความช่วยมันอยู่ตรงที่

เพื่อนๆ ฉันนะหัวดี ไม่ต้องขยันก็เรียนรอดได้ แต่ตัว
ฉันเองนี่สิคะ ช่างไม่รู้อะไรบ้างเลย.....

ผ่านม.1 เข้ม.2 จนมาวิกฤตที่สุด ก็ตอนม.3 ซึ่งถือว่าเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อแรกๆของชีวิตในด้านการเรียนการศึกษา เพราะเป็นปีที่ชี้ชะตาว่า อนาคตอีกสามปีข้างหน้าในชีวิต ม. ปลาย เราจะเรียนสายไหนต่อ.....

อย่างที่บอกค่ะว่า ตอน ม.ต้น ฉันเกรงกับการเรียนมาก ขนาดไหน จนได้รับเกรดที่สวยงามที่สุดในชีวิตคือหนึ่งกว่าๆ มาอยู่บนสมุดพก ทำเอาน้ำตาตกไปหลายวัน

**อึ้งคะ อึ้ง ในจุดนั้น อย่าว่าแต่สถาปัตยกรรมเลยคะ
ต่อม.4 ฉันยังต่อไม่ได้เลยด้วยซ้ำ!**

พอได้สติรู้สำนึกในสิ่งที่ทำลงไป ฉันก็พอรู้อนาคตตัวเอง แล้วคะ ว่าการเข้าสายวิทย์ และการเรียนสถาปัตย์นั้น มันคง ไกลเกินเอื้อม

ฉันจึงตั้งหน้าตั้งตาเรียนเทอมสุดท้ายให้ดีที่สุด (เท่าที่
ตอนนั้นจะทำได้) และสอบเพื่อต่อม.4 โดยเข้าเรียนในสาย
ศิลป์ภาษาแทน

**บางทีก็ชีวิตมันพลิกแพลงไปบ้าง
สิ่งที่ฉันนึกและรู้สึกขึ้นมาได้
ว่าการที่เราพลาดอะไรบางอย่าง
มันกลับทำให้เราเจออีกอย่าง
โดยไม่ได้ตั้งใจ**

หลังจากที่ได้เริ่มชีวิตใหม่ในโรงเรียนที่แสนรักที่เดิม โดย
โอนย้ายตัวเองมาเป็นเด็กศิลป์อย่างเต็มตัว ฉันก็ค้นพบว่า มัน
ไม่ได้แย่นัก แต่กลับสนุกหนักกว่าที่คิดค่ะ

ฉันเป็นคนที่อ่อนเลขและวิทย์ขั้นรุนแรงเกินเยียวยา แต่
ก็ยังแอบหน้าหนาจะเรียนสายวิทย์ พอลองมาคิดๆ ถ้าติด
สายนั้นเข้าไปจริงๆ เราเองก็จะเรียนไม่ไหว กลายเป็นความ
ทรมานที่หาทางออกไม่ได้ไปเกือบสามปีแน่ๆ

ฉันคิดอีกทีก็รู้สึกว่ ดีแล้ว ที่เราไม่เก่งเลข ไม่เก่ง
วิทย์ ี่ๆ เราควรอยู่อาจไม่ใช่ตรงนั้น แต่เป็น
ตรงนี้มากกว่า

ฉันเรียนศิลปะภาษา อังกฤษ-ฝรั่งเศสค่ะ แม้ว่าจะ
ทหดไปมากสำหรับเด็กเรียนไม่เก่งอย่างฉัน แต่เหมือนกับ
ประสบการณ์สอบตกซ้ำแล้วซ้ำเล่าในม.ต้นนั้น ทำให้ฉันขยัน
มากกว่าเดิม เพราะไม่อยากไปเพิ่มภาระให้ตัวเองในการอ่าน
หนังสือสอบซ่อมใหม่อยู่บ่อยๆ

ฉันจบมัธยมปลายมาได้ด้วยเกรดสามนิดๆ ซึ่งถือว่า
ไม่คิดไม่ฝันสำหรับเด็กหลังห้องอย่างฉัน

แต่ก็ถือว่าดีเกินกว่าที่คาดไว้และคุ้มกับทุกสิ่ง
ที่ได้พยายามไปค่ะ

ชีวิตสามปีในสายศิลปะภาษา ทำให้ฉันรู้ตัวเองว่า ความ
ฝันอีกอย่างของฉันที่ซ่อนอยู่แต่ไม่เคยรู้ตัวนั้นคืออะไร

สิ่งที่มีความเป็น
ตัวของฉันมากที่สุดสิ่งที่ฉันถนัด
สิ่งที่ฉันทำมันด้วยความเคยชินจนเป็นนิสัย

แต่สุดท้าย

มันก็กลับกลายเป็นภาพของ
อาชีพในอนาคตที่ฉันอยากเป็นได้เช่นกัน

ตอนนี้ก็มักอยากขอบคุณตัวเอง
ที่เรียนไม่เก่งในวันนั้น
จนทำให้ฉันได้เป็นฉันในทุกวันนี้

ความผิดพลาด

จากการทำตัวเกเร ทำให้ฉันรู้ว่า
การกลับตัวใหม่ทำได้จริงถ้าเราแค่มี

ความพยายามและสู้กับมันให้ถึงที่สุด

REAL LIFE

อย่างน้อยฉันก็รู้ว่า ในตอนนั้น เรื่องเรียนที่เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในช่วงชีวิตวัยรุ่นตอนต้น ฉันได้ผ่านพ้นทั้งช่วงที่ดีและแย่ที่สุดมาแล้ว

คนที่เกรดสวยหรู 4 รวดมาตลอด อาจไม่เข้าใจคนที่มี 0 ในสมุดพกมาให้เห็น

หรือคนที่มีแต่การสอบซ่อมมาเสมอ ไม่เคยเจอเกรด 4 ก็อาจจะไม่เข้าใจ

แต่ฉันผ่านมันมาได้ทั้งสองแบบค่ะ

และก็ไม่เคยเสียใจที่ในอดีตเคยเกรดมาแค่นี้

เพราะสุดท้ายในวันนี้ ฉันก็ดำเนินชีวิตผ่านอะไรหลายอย่างมาได้ด้วยตัวเอง

“

คนที่เคย

ผ่านเรื่องแย่ๆ มาก่อน

ก็จะไม่ยอมทำอะไรให้ตัวเองต้องกลับไป

อยู่ในจุดนั้นอีกครั้งหรอกค่ะ

เพราะคงไม่มีใคร

อยากสอบซ่อมแก่ศุณย์

ในสมุดพกชีวิต

อยู่เรื่อยๆ หรอกค่ะ :)

”